

tionem beneficiorum factam hereticis, reſeptatoribus fantoribus, deſenſoribus eorum, eſſe irriat; ac proinde eos teneri ſtarim reſtruſt fructus tanquam iniquę percepſos. Conſtar ex c.2. §. Hereticis de heret. in c.6. ibi decernetur, ne hi ad vllum officium publicum, aut beneſicium admittantur, quod ſi fecerit actum fuerit, eſſe irritum & inane. Præterea, quia fuit excommunicati & irregulari. Ut ex precedentibus conſat. Arque ita docet alios referens Peña in directorio Inquisitorum, 3.p. q. 13. commento 162. Salzedo in prædicta Biennarii, 1.1.4. Azor. 1. lib. 8. inſtit. mor. 13. q. 8. Sayro in clauſregia, lib. 3. c. p. n. 30. vers. Sic etiam.

5 Tota diſcultas eſt, an ipſo iure priuati ſint beneſicis ante deliſum adepiſ. Et de hereticis, quidam ſententiā eſtron non eſſe priuatis ipſo iure, ſed priuandoſ per ſententiā. Dicuntur, quia ut commiſſi, ver. Priuandi, de heret. in 6. ſic dicitur: Priuandi, vel priuatoſ nunciandi dignitatiuſ, & alijs beneſicis Ecclesiasticis hereticis credentes, reſeptatores & deſenſoriſ ipſorum, plenam concedimus facultatem. Etc. Ad abſtendam, ver. Preſenti, de heret. tantum dicitur, ut priuinentur. Arque ita docent Caſtro lib. 2. de iuſu heret. p. 9. Simancas de iuſu. Cathol. tit. 46. n. 71. Aragon 2.2. q. 11. t. 3. fol. 352. Enriques lib. 13. de excommun. c. 5. m. 2. Lud. Gomez regula de annalib. p. 52. V. ſeques. 1.1. q. 9. 6. q. 4. diſp. 17. 2. 6. 2. 11.

6 Atverus eſt, priuatoſ eſſe ipſo iure à die commiſſi criminis omnibus beneſicis Ecclesiasticis ante heretis ad eptis. Quia in illis verbis d. c. Vt commiſſi, ver. Priuandi, quibus conuaria ſententia innitur, Priuandi, vel priuatoſ de nunciandi, Vel, non furnitū diuīſtū, deſiſit. Eſt, priuatoſ eſſe ſit, priuandi, id eſt, priuatoſ denunciandi; vel priuandoſ refertur ad receptatores & deſenſoriſ; priuatoſ de nunciandi, ad ipſos hereticos. Secundū probant hoc Peña, Salzedo, Azebedo, Azor, Manuel, Pet. de Ledeſma ſtatim allegati. Qui quidquid ſit de iure communione antiquo, extat pro prius motus Pij. Vincipiens, Cūm ex Apoſtolate, quem affert Peña in fine directorio Inquisitorum, inter literas Apoſtoliſas ipſorum, vbi beneſicis qualiaconq; que fuerint, ob heretim vacante referuntur ſedis Apoſtolicæ collationi. Quare ea ipſo iure vacare ſupponit. At hic motus proprius minime probat hanc partem. Qui an eis propriis prouis decisit ea ipſo iure vacare, nec id ſupponit, ſed ſolum referuntur ſedi Apoſtolicæ collationem, quandoconque vacari, ſine ipſo iure vacare, ſue per ſententiam. Et id quia muſis hanc opinionem tanquam probabiliori amplectari, exiſtimo tamen priorē ſententiā eſſe probabilitatim. Et hanc ſent. tuentur Ioh. Andr. abbas, Prepoſ. Dominic. Felizius, quos refert & legitimor. Coar. 1. var. c. 8. n. 4. Rebuſu praxi ben. 3. p. 4. de modis amittendi beneſicis, n. 4. & de paciſ poſſeffor. n. 16. Bern. Diaz. prædicta canonica c. 11.4. m. 2. & ibi Salzedo, Nauar. lib. 5. confiſ. de heret. in 1. editio, conf. 6. in 2. edit. conf. 16. m. 4. vco. ver. 2. Menochius de aſtritatu, lib. 2. centuria 1. caſu 416. n. 66. Peña in directorio Inquisitorum, 3. p. q. 13. commento 162. Mere de misericordia, in 1. edit. 1. p. 1. num. 66. Palacio de contradicib. lib. 6. c. 7. f. 541. col. 1. Spino ſeculo ſexti glo. 12. rubricas, n. 5. Rojas Singulari 73. Azebedo lib. 8. recop. regie. t. 3. l. 1. m. 2. 3. Flamin. de iuſu. ben. lib. 3. q. 1. n. 32. vbi multos alios refert. Azor. 1.1.8. inſtit. moral. c. 1. q. 3. & 8. Manuel I. ro. Summe 1. edit. c. 1.50. n. 3. Petr. de Ledeſma 1. ro. Summe, in ſrat. 1.6. concl. 14. Declar. in ſupradicta, lib. 5. c. 4. 4. n. 26.

7 Exigit tamen ſententia declaratoria criminis hereticis, vbi beneſicium ante heretis adeptum dimittere deſearunt. Quia eſt à die commiſſi criminis titulo beneſicij careat; at p. iuſſione non retinet, quia ſuffici, ut id retineat, valeat. Sic uero bonis temporalibus, hoc lib. 2.2. n. 7. Item quod omnium ſententiā ſentientiā priuatoſ ipſo iure beneſicis in teneri mittere, vlique ad ſententiā criminis ſentientiā ſentientiā. Etā multi quoque contraſtim teneant. Etā nobis ſententia Menochius diſ. caſu 416. n. 62. & dupliſ ſequit. Salzedo, Azebedo, Flaminius 48. Palacio, Manuel, Petr. de Ledeſma n. prædicta allegati. Azor. 1. lib. 8. inſtit. moral. 6.13. q. 8. Enriques lib. 13. de iuſu. c. 4. m. 6. & lib. 13. de excommun. c. 5. m. 2. Quamvis Suarez. 2. o. 5. in 3. p. diſp. 43. ſet. 1. m. 4. teneat hereticum amittere beneſicium ante ſententiam criminis declaratoria. Quod non credo, ſi retentio,

retentio, vlique ad ſententiam excusa à reſtitutione. Vt di xims c. 14. n. 3. & 4.

11 Quid si hereticus ante ſententiam debitum miniftrum exhibuerit; quamvis oliqui poſſet exiſtimare poſſe illum retinere fructus ſuo miniftrio debitos, nulli in paſam iniquæ administrationis illis priuatur in ſententia. Vt de excommunicato & irregulari ſuſtinentiis libr. 3. de matrim. diſp. 31. o. 11. in ultima ratione. At hoc calu id deficit. Quippe vniueſtia hereticis bona publicantur, inter quae computantur fructus illi miniftrio debiti.

12 Tertiū deducitur, poſſe beneſicū hereticū ante ſententiā declaratoria hæcſelis impetrari tanquam vacanti, & alteri confeſſi, hereticis non citato, ut poſſe qui iure ipſorum eſſet. Quamvis poſſello alteri confeſſi nequeat eo non vocato. Et ratio eſt, quia hoc ita fieri poſſet, quod beneſicium iplo iure predicitur. Sic colliguntur ex c. Luet. Epifcopus, de prebend. in 6. vbi teſtum ſed eſt agens de beneſicium vacante ob incompatiblem factum, donec Crispinus, v. Te non vocato. Franciſciſi, fine. Dominiſi, fine. Flaminus de iuſu. ben. lib. 3. q. 1. nu. 37. & multis alijs citatis, Lambertiſus de iuſu patron. 1. p. 2. 9. 6. toto art. 9. & 10. Azor. n. prædict. relatus extendunt ad calos, in quibus iniquitatem priuato beneſicū iplo iure. Et in propria hereticis terminis teneant Decianus n. prædict. relatus & Flaminius filios referens ta q. 1. nu. 3. Quatione Lambertiſus antiſtat. & Dominic. videntur traduci ſimiliter patrontum ad id beneſicium praefentare, non citato poſſeffore. Quia id minus eſt, quam confeſſi.

13 Quartū deducitur non ad nitendum Rebuffu de paciſ poſſeffor. n. 19. 6. vbi ait hereticum recipere beneſicium, ſi ſtatim conuertere. Quia non dicitur diuincire, qui ita tim conuertere. At beneſicium improbat ſimancus in en. brio diſp. 1. p. 58. n. 4. Nam cum eo iplo, quod quis in heretis incidit, ſit verū hereticus, amitteri ſtatim beneſicium, ſicut & alia bona. Sicut ergo non recuperari alia bona, ita nec beneſicium. Nec admittendus eriam eſt Symmirus in directorio Inquisitorum 3. p. q. 113. fin. vbi ait peccatoſi priuatoſ beneſiciorum non habere locum in heretis peccatoſis. Ne id absurdum ſequatur, ut plus honoris luxurie, quam calitati tribuatur, contra ſimancus, ant. de reſiſt. & ea queſtas. Et ratio eſt, quod hec per filios inferantur, & quod ab hereticis ſanguine procelerant, cuique corporis pars fint, quod æquum in ſpiritu reperitur. Erideo na dicent Glosa c. Statutum, c. 2. v. Voluntas de heret. in 6. & ibi. Iordan. Andreas n. 2. Franciſ. n. 4. Dominic. in principio, n. 4. & alios referens Coar. lib. 2. par. c. 8. m. 3. Greg. Lopez de 1. v. ſus ſup. 1. partis. 7. Molina lib. 4. de primogen. c. 11. n. 56. ſimancus in Enchiridion ſup. c. 6. 3. n. 3. & de Cathol. in ſrat. 2. 9. n. 16. Menochius de iuſu. p. 5. prædict. 33. n. 11. Peña 3. p. directorio Inquisitorum, commento 162. Azor. 1. inſtit. moral. lib. 8. c. 1. p. 1. ſup. 8. q. in 8. pena. Stavez. 5. ro. in 3. p. diſp. 43. ſet. 3. n. 2. Quod merito Menochius ibi dicit ab omnibus teneat. Quia eſt Coar. refert Ioh. Andr. Dominic. & Franciſ his relatos, dicentes hoc non procedere in filiis ſupris, ſeu vulgo quelli ſi, arque hoc eidem tradit. Villadiego traſlatu de hereticis, q. 13. ipſi loſi le explicant, eſt quod patre ſit inerter, quare patre existente certo, non negabunt eis ſi patris ſubdit. Hoc autem limitatio eſt verillima, euidenter enim filii eis penas, ſi patre ſit inerter. Quod ultra predictos auſtores, ſuffitent Cymus & Albericus, quos refert & legitimor. Coar. 2. o. 3. fine. Nec enim aquaui est, ut in dubio eas penas ſubent.

14 Receptatores quoque, fatores & deſenſores hereticorum, non ſint priuatoſ iplo iure, ſed per ſententiā priuandi beneſicium ante comparatis. Vt conſat ex c. Excommunicati, el. 1. ſ. Credentiſ de heret. Erta docent Coar. lib. 2. var. c. 8. m. 4. Peña. 3. relatus.

15 Quare pollunt omnes contenti dupliſ n. prædicta reſiſtare valide beneſicis, in alterius laboris, ante quam illis perſentientiam priuuentur. Nec ea reſiſtare reſiſtetur laſ ſententiā, & cum robur obtinebit, etiā alius ea à Pontifice impetrant in euentum vacatioſ. Quia lib. 7. de matrim. diſp. 41. o. 2. probavit uſu id eſte generali, quoque beneſicium non amitteri iplo iure, ſed eſt per ſententiā auſterendum.

C A P Y T X X V I I .

Qui filii reorum criminis laſ ſententiā maiſtatis, diuina, vel humana, incurant penas ipſius iure ſtatutas?

S U M M A R I V M .

An in pena hæc uant locum in filiis quomodo cumque illi legitimū eſt. Ad quatum gradum extendantur n. 2. Explicatur conſiſtuit Pauli IV. de bic agen. n. 3. Expontur alia conſiſtuit Eboracis de eadem re tractat. n. 4. Sunt quatuor diſputanda ſunt. 5. An fit ratio priuandi filioſ, inſellu ſanguinis ob crimen paternum n. 4. 6. C. 13. An fit huius ratio per ſumptu imitatioris morum parentum n. 7. An fit ratio, ut parente puniantur in filiis. 8. An filii concepiſſi ante hac parentum delicta, obviauerit huius parentis ſumptu quoniam. 9. An conſeruit alia ſumptu moris, ſuſe parente, bonis aut malis, tempore conceperuntur. 10. An huius magis inventur ex ſanguine infuso, quām pravae educatione. 11. An efficacia ſit quod hoc patris ſumptu ſanguine in matre. 12. An ad mores conſeruit, inſellu ſumptu obviauerit a bona inſtituta. 13. Explicatur conſentit. Author, circa paſan incurrando, & filii concepiſſi ante parentum delictum, n. 14. An incurrando conſeruit, poſt merito internu heretico. 15. An concepiſſi ante id crimen priuuant legiſtae parentum. 16. Seluntur arguentia. n. 17.

H Actenus de hereticorum penas differuntur, iam de 1. penas, quibus corum filii afflictuntur, agendum eſt. Arque in hoc capite diſputatur quatuor generalis de filiis, quibus hec peccat ligent. De penis autem ipſis tractabitur, & cœqu. Eſt quod in hac quatione duo ab inuerſis tanquam certa adoruntur. Primum, penas omnes filiis reorum hec ſententiā statis, & hereticorum ſauitorum, deſenſorum, & receptatořum ſtatim, habent locum, non in locis filiis legitimi, ſed etiam in quibusvis illegitimis & ſpirituſis. Ne id absurdum ſequatur, ut plus honoris luxurie, quam calitati tribuatur, contra ſimancus, ant. de reſiſt. & ea queſtas. Et ratio eſt, quod hec per filios inferantur, & quod ab hereticis ſanguine procelerant, cuique corporis pars fint, quod æquum in ſpiritu reperitur. Erideo na dicent Glosa c. Statutum, c. 2. v. Voluntas de heret. in 6. & ibi. Iordan. Andreas n. 2. Franciſ. n. 4. Dominic. in principio, n. 4. & alios referens Coar. lib. 2. par. c. 8. m. 3. Greg. Lopez de 1. v. ſus ſup. 1. partis. 7. Molina lib. 4. de primogen. c. 11. n. 56. ſimancus in Enchiridion ſup. c. 6. 3. n. 3. & de Cathol. in ſrat. 2. 9. n. 16. Menochius de iuſu. p. 5. prædict. 33. n. 11. Peña 3. p. directorio Inquisitorum, commento 162. Azor. 1. inſtit. moral. lib. 8. c. 1. p. 1. ſup. 8. q. in 8. pena. Stavez. 5. ro. in 3. p. diſp. 43. ſet. 3. n. 2. Quod merito Menochius ibi dicit ab omnibus teneat.

Quia eſt Coar. refert Ioh. Andr. Dominic. & Franciſ his relatos, dicentes hoc non procedere in filiis ſupris, ſeu vulgo quelli ſi, arque hoc eidem tradit. Villadiego traſlatu de hereticis, q. 13. ipſi loſi le explicant, eſt quod patre ſit inerter, quare patre existente certo, non negabunt eis ſi patris ſubdit. Hoc autem limitatio eſt verillima, euidenter enim filii eis penas, ſi patre ſit inerter. Quod ultra predictos auſtores, ſuffitent Cymus & Albericus, quos refert & legitimor. Coar. 2. o. 3. fine. Nec enim aquaui est, ut in dubio eas penas ſubent.

Posterior eſt, in c. 2. ſ. Hereticis, & c. VI. commiſſi, ſ. vlt. de 2. baret. in 6. filii hereticorum, creditum, reſeptatořum, & fatorum iploſum, vlique ad ſecundam generationem, ſunt effeciſ iphabiles ad beneficia Ecclesiasticis, & officia publica, arque adeo ad dignitates, inſtitut parentum corum. Poſter vero id limitatio eſt. Statutum, c. 1. de heret. in 6. vi. intelligatur per lineam parentum, vlique ad ſecundam generationem, v. 2. v. que ad patrem diuina gradum, id eſt, v. que ad filios & neptos; per matrem vero, vlique ad p. v. diuina gradum, id eſt, v. que ad filios. Quare ſi loſi ſatet ſi heretico, ſoſi filii incurrando penas. Si autem patre, filii, & neptos ex filiis non autem neptos exſilia. Quia patris conditionem ſequuntur, & iam defiſſandū ab heretico per lineam matrem, quæ quoq; ad filiorum penas, protenduntur ad locum primum gradum. Ita docent Aut. Gomez to 3. variat. c. 2. m. 4. Molina 3. de iuſu. p. diſp. 43. ſet. 3. nu. 1. Azor. 1. inſtit. moral. lib. 8.

lib. 8. c. 13. poſt q. 8. in pona 3. hereticorum. Huius autem diſcri-
minis ratio eft, quod deteſtiſit infeſtio viſi, quām femi-
na. Vt n. 12. probabimmoſ, & libi magis patrem, quām ma-
trem repreſentare videtur. Et cum nobilitas, dignitas, &
familia, honore deſcendunt in poſteros ex ſexa virili, ite
maiorē incuriam ex criminis pateſto, quām ex materno,
eos pati, eft iuſiſimum.

3 Quod ſi oponatur conſtituſio Pauli IV. conſirmata a
Greg. XII. prohibens deſcendentes ex Matri, Iudeis aut
hereticis, vique ad quartam generationem adiunxit. Quan-
do conſtituſionem explicat Natan, lib. 5. conſil. in edit. tit. de
Iudeo, toto conf. 1. & in 2. tit. de hereticis, toto conf. 22. Aucta de
conſiſio p. 7. d. p. 4. dub. 3. & 8. dicunt, eſi in rigore iuriſi ha-
trauagantes in intelligentia de deſcendentiis ex hereti-
cis, Iudeis, vel Saracenis, etiam non condenantur, ſed
conuerſi; poſte tamen dici ex iuriſi aequitate eis non ha-
bete locum in deſcendentiis ex illis, qui ſponte propria,
nulloque meo coacti, ſunt conuerſi. Additio Aucta ſe
recepifſe a quibufdam viroſi doctis, & in praxi petitis, eis
non eſi viuſe receptaſ. Sed non eſi cur ad hec cofigurantur;
qua de ſola admiſſione ad Ordinem D. Franciſci loqui-
tur. Quod ex eius tenore conſtat, quam ad verbum refert,
ita explicans Manuel queſt. regularibus, tom. 1. q. 1. 4. 1. & 2. &
in Summa, to. 2. 5. 5. 3. A quod eo art. 1. in fine, ait can extraua-
ganteſ eſi poſta ſcriticā a Sixto V. vique ad deſcen-
dam generationem, paternam, & primū in matrem, iuxta
iuxta reſtrictiōneſ teſtū in d. c. ſtatuum.

4 Sed fortius obſtare videtur conſtituſio quadam Fed-
erici Imperatoris, quam referunt Doctores paſſi. in qua li-
beros omnes coniunctum crimen leſa maiestatis, di-
uina, & humana, affici infaſia, eos excludens omnibus
officiis publicis ac dignitatibus. At nomine liberorum
deſcendenteſ omnes inuidit. Quod quoad liberos
reorum maieſtati humana, nec reſtrictiā eis, nec videtur
poſte reſtrictiōne per ius canoniſcum in d. c. ſtatuum, vi-
tione queſtumū eis, tales forte filios, quales parentes. Quod
publica viſe reſtrictiōne etiam quoad filios hereti-
corum. Quod oſſia haec ſint ſentencia. At dicendum eft,
reſtricti onem d. c. ſtatuum, habet locum in hiſ caſibus.
Quod fatentur omnes pro vitaq[ue] ſentencia allegandi
n. 9. & 14. Errato eft, quia cum crimen heretici ſit for Eccleſiaſtici, poſte lex Eccleſiaſtici paſſi illiſ ſtatuta re-
perire. Et quianq[ue] teſtū non loquuntur de filiis reorum
leſa maiestati humana, eadem quoque reſtrictio ad eos
extendiſt; ducito argumenſo i fortiori. Ut optimè alii
relatioriſ tradit. Am. Gomez. 2. par. 2. c. 2. a. 15.

5 Quadruplex autem queſtio eft diſputanda. Prima, de
filis concepiantem patrem eum. Secunda, quid de
filis, quoque parentes conuamces dampnanteſ in abſen-
tia, & comburuntur coru ſtatutuſ. Tertia, quid quando
parentes obiecti Catholici, eſi combuſtione. Ultima, an
adſideretur parentes fuſile dampnatos tāquam hereticos,
an potius nulla ſentencia deſideretur.

6 Ques̄tio 1. An filij reorum leſa maiestatis, diuina, &
vel humana, geniti ante parentum crimen, afficiantur
parenti ſiue ſtatutuſ in eorum filiis? Ques̄tio eft celebre-
ma, & valde controverſia; in qua eft duplex opinio; ſed
antequam priorem proponamus, oportet triplex funda-
mentum, cui principaliter innititur, explicare, ac ex eorū
Doctorum illam amplectentium mente probare. Primum
eft. Ratio inſidiendi has poenas filiis ob hac parentum
crimina, non eft infeſtio languinis parentum, co tempo-
re, quo filios genere, quafiu ipos virus tranſiſtis vi-
deantur. Tunc, quia haec non eft infeſtio, nō male pecca-
tum, quod per generationem inſiſtatur, ac reddit fi-
lios peccatores, ſed ve... ſi fili fuit innocentes, &
nullius parentum pe... ſi rei. Ne parentes acquiriſt
alias qualitates, & humorē, poſt ſcelus perpetratum, ab
anteſ habitis, vt dicere cogantur filios poſt delictum ge-
niticos, aliam infeſtum languinem partipacatores, quem fi-
lii ante geniti non partipacant. Tum eriam, quia ſi in
huius inſidiendi aliquia languinis infeſtio ſpectare-
tur, eſſent actus puniendo fili ob maternum delictum,

quām ob paternum. Quippe quod attingit ad corpus &
languinem plus à matre, quam à patre recipiunt, filii reſi-
ſue ſunt. Atque ideo Faber Infat. de mortis in ru-
brica, n. 1. ſic ait, t[em]plum pueri matris in corpore. Atq[ue]
hanc ratione tradiſt communiter D.D. ut partus le quatuor
venient quod feruntur, quod feruntur ſe teneat ex parte
corporis, quod precepit eft à matre, viroto qui ex matre
ministrat. Hoc autem aperte eft fulſum, coniit enim
ex dictis num. 2. acris poneſt filios ob criminis paternum,
nempe, viſus queſt de fecondam generationem, cu[m] ob
maternum, viſus queſt ſolam primam puniantur. Et conſiſ-
tunt, ſi infeſtio languinis eft cauſa harum peniarum, ob
lo[ri]a maris heretici nullis ſubiacereſt penitentia. Sicut The-
ologii communiter tradidit Adamo non peccante, ſed ſola
Eua, nulli culpa aut poena in poſteriorum transfun-
dendum. Et huc conſiſtunt, quia ſi languis partis in-
feſtus poſterius viciuſ que filius naſciuit, inclinacionem ad
vitia corporalia impimere, atrefpeſt criminum puri ſpi-
ritualium, nullum cum corpore commercium habentum,
neceſſe ab illis trahentium originem, id verum nullaten-
tus eſt. At quanq[ue] aliqua heretis a carnibus
vitis oriantur, omnium ramen heretum ſons poſtiffiſi
ad tuperioria, que vitium spirituale eft; atque plures ſunt
heretis nil commune cum carne habentes, quām labes
ex ſola voluntate malitia procedit. Cū ergo circa has
heretis nil valeat ſanguis infeſtus nocere filiis, viſtatione
huius infeſtio ſiue timeantur mali filiorum mores, aper-
ſimē conuincitrationem harum peniarum non eſſe fan-
guinis infectionem.

Secundum fundamenſum eft. Ratio poſtiffiſi harum
eſt, iuia p[ro]prieſtate fore, ut filii mores parentum imi-
tentur. Coniit ex Qua[ndam] fili[us] C. ad Iulianum maiestati-
ſu[n]t, ibi. Paternu[m] enim deſerent perire ſupplicio, in quibus paterni,
hoc e[st] hereditas, criminis exempla metuantur. Quippe
queſtumū eis, tales forte filios, quales parentes. Quod
ex innumeris probant T[er]tius. 1. 7. conuialis, p. 7. gl[ori]a 1. 2.
& Clauſianus in catalo[gi]o glorie mundi, p. 10. conſiderat 25. &
v[er]itatis, que ipſi adducuntur; Id optime docet D. Chrysostom[us],
to. 2. in c. 25. D. Martini hom. 45. in medio, in lib. 1. vbi haec ait:
Natura regula dicit, quia non poteris fieri, vt de bonis parentibus
mali naſciatur, ſit de malis boni. Sed quales ſunt parentes,
tali erunt. Idq[ue] multus teſtimoniſ poſt, & poſte
conciudit haec: Sicut ergo extra reg. lama naſci a raro euentu, &
formis homo naſciatur, ſi & homo extra regalam natura ratio
procedit, vt diſtinctio naſciatur parentibus ſuis. Et Netus in orat.
42. D. G. egypt. Nazarenuſ, tom. 2. ſolo apud me 915. lib. B. ſic
aut: Aeterna natura & compendioſa demonſtratio eft plura; omniſ
tum poles parentum ſuſi: ita eft ratio, ſeu definitio. Et ibiſtus
probavit D. Greg. Nazarenuſ carmine ad Nicobolum, ſo.
2. ſol apud me 128. 4. lib. D.

Gloria namque patri, parentum fama, decuſus
Vt ruris nati eft gloria, fama patrum.

Gratia communis, labores communis veritatis.

Et Plautus in Pseudolo. a. 1. ſcena 5. Probuſe patrem oportet,
qui natione ſu[n]n eſſe probiorentur. Quanq[ue] valeant ad
ingenium habitu ho[mo] cauillo imbuenundum, moreſque in-
ſeſcendoſe, progenies, declarant egregie Poetæ, qui ſignifi-
cant, que volentes quemquā leuo & inhumano esse inge-
nito, eum dicere ſolent a ſaxis, marſiſque rupibus natum. Ita
Homerus Ilade 17. Dido apud Ovidium in epiſt. ad Aeneam, &
Metamorphoſ. & L. de tristib[us], elegia 7. Virgiline elegia 8. &
lib. 4. Aeneid. Catullus de nuptiis Pelei, & lib. 3. eleg. 4. Tibullus
lib. 2. eleg. 2. Theocritus Idilio 3. & 28. Eupides in Bacchis, Aet-
hylis in Prometheo. Quare nute optimis turſiſtoliſ lib. 1.
Quod ſi uolit, 31. ſ. Quis mancipia, ſi de adulito edicio, cauit vendem-
terium tenei cuius nationem exprimere, vbi Glaffay.
Nationem explicat, id eft, ex quibus parentibus natuſit, ſi
leu de quaſtiorum progenie. Et v. Non infamare, reddit
rationem. Quia ſep[tem]bre ſolit filios affumili patr[um].

Vltimam fundamenſum eft. Duplex alia eft ratio in-
ſigilendi haſtas. Prior eft, atrocitas delicti parentum.
Haec explicatur ad 1. Quisque, ſ. lib. 1. ad Iulianum maiestatiſ,
ibi. Paternu[m] enim deſerent perire ſupplicio. Posterior eft, vt ex

filiorum pena fentient parentes ſupplicio; illiſ ſunt que ti-
more deterriſt caueat huiusmodi delicta. Quam ratio
dicunt eſſe legitima, praeter D.D. omnes allegados
n. ſeq[ue]runt pro hac ſentencia. Glosa extra vag. vniſa, Ioan. XXII. 7.
Quonodoliber, de p[ro]p[ri]etate. Abbas e. Vergentia, n. 3. de beſet. Et han-
ratione dicunt eſſe magis legitima. Menochius de pra-
ſumpt. lib. 5. praſumpt. 33. n. 8. & 12. & conſilo 99. n. 120. v[er]o.
Neapodanus in Constitutione Sicilia, in ipſorum fili[us] vers. Cre-
do, quod legiſlator. Ambroſ. Vigna tradit[us] de hereticis, q. 20. n.
208. & ira cum Exoſt 34. dicatur de Deo: Quare d[omi]n[u]s iniqui-
tates patrum fili[us] & nepti[us], in tertio & quartam progeni-
tum, quaeſit abuſionis in hunc locum, car[di]n[al]i v[er]a quartam
ea punio extendatur. Et responderet ratione eliſe quod
filiorum poſitionis cauſa ſit, vt ea torqueant parentes,
at nulli ad quintam generationem accedunt, & ratiſſimi
ad quartam, & ieo debere puniri v[er]a quartam.
Quia cu[m] nunc ſuperlit[er]e non eſſent, minime aſſigeren-
t[ur] textiſ illiſ, declarando eos inabitables, quando inquit
tores fidei ſententiam contra patres hereticos proferunt.
At indefinitea canonis, vel legi verba tradentia regulam,
equivalent vniuersiſ orationi. Cuius rationem reddimus
m[od]i multis citatis, lib. 3. de matrin. d[omi]n[u]s 44. n. 12. in conſi-
ſitione ſecundae rationes. Ergo perinde eft, ac si dicent
textiſ illiſ, omnes fili[us]. Quod amplius declarauit I. reg. 2. 1.
partit. 7. vbi de p[ro]p[ri]etate incurſis in filiis laſa maiestatis
reſtrictio, diſcreto in vniuersalem appofuit, ibi. E
denuo todosſiſ ſiſ que ſunt varones. Quod merito exten-
debat de omnes hereticorum filios. Nam Pontific d[omi]n[u]s
Vergentia, ex p[ro]p[ri]etate aduerſus filios reorum laſa
maiestatis, argumentum duciſt ad probandum multo fortius
ſiſ filios hereticorum eſſe in p[ro]p[ri]etate pleſcendos. Et con-
ſirat p[ro]p[ri]etate ſiſ, quia concepti ante heretis, dicuntur
verē & proprieſ fili[us] hereticorum, non minus, quām con-
cepti poſt illam. I. Senatoris filium, in fine, ſi de Senatori[bus],
ibi. Ne interſet, an in Senatori[bus] dignitate conſtitutuſ cum con-
ſeruit, an ante dignitatem Senatori[bus]. Et ita diligenter ante
partis faceretur dicuntur fili[us] ſacerdotis, & Interſat[us],
de reſcripti, ibi. Filium ſacerdotis, & in ſacerdoti genituſ. Vbi ne
ſint poſteriora verba fruſtrane, tunc neccellari priora de
genito ante ſacerdotium intelligenda. Et ita intelligent
hunc textum Abbas, Mariana & Rijabib[us], ſtatiu[m] in principio,
& ſpecialiter Felmus n. 2, alia congerent ad id proban-
dum, & Tiraquel de primogen. q. 31. n. 12. Erid clarus probat
textus, ad extirpandas, de filiis p[ro]p[ri]etate. Ibi: Si quis fili[us] prebyte-
rorum, ſu[n] geniti ſint in ſacerdotio, ſue non. Et conſirat
ſecondo, quia eo cap. Vergentia, ad probandum iſtitutam
penitentiā fili[us] po[er]t delicto paterno, ſi[us] dicuntur: Quia ſecun-
dum indicium diuiniſum fili[us] po[er]t patribus temporaliter puniuntur.
At fili[us] ante paternum delictum natuſi p[ro]p[ri]etate, quando
delicto parentis, ob ſolum paternum. Vt to[ne] 7. fili[us]
Ach[ille] fuit ſimilis cum ipo[er]t patr[um], ob paternum deli-
ctum po[er]ta adiſiſam, culiſiſ p[ro]p[ri]etate non fuſe. Vt
telatur Abulf[ar]ib[us] eo 6. 7. q. 7. & 75. Et tertio conſirat,
qua[ndam] ſu[n] ex actis conſeruit dāmatus certos ſolos fi-
lios habere, coloque ante delictum natuſi, eodem proſiſ
tenore fertur ſententia In quod inſtitutum in ipſos ac eorum
filios. Quod perinde tunc eft, ac ſi nominatum exprimere-
tur. I. Cerium, ſi de certum petatur, I. finali, ſ. item p[ro]p[ri]etatum,
ſi de condit, indeb[us] & tradit. Iason. Qui Rome, ſ. Duo fratres, n.
2. de verb. obligat. Inſupet fruſtrane eſſe ſententia, ſi natuſi
po[er]t delictum non claudetur. Et amplius ſuadet eos
claudi, nam quod filios verba ſententia ſunt indefinite
& illimata, cum ramen quod tempus conſiſtationis
bonum, linuſtare ad tempus a quo haſc eſſe inſtituta.
Quare ſimiliter inſtituentur ad filios po[er]ta genitos, ſi ii
ſoli po[er]ta luſerent. Quinto principaliter probat ex
c. ſtatuum. el 2. ver. Hoi ſane, de hereticis, in 6. ibi. Hoc ſa-
me de filiis & neptiſ hereticorum, credentium, & aliorum
biuſmodi, qui tales eſſe, vel taleretiam diceſiſ probant, intel-
ligendum eſſe viſu. Ego cu[m] po[er]t motem nequeunt ſiſ
generare, ... p[ro]p[ri]etate ſolit etiam eis filios natuſi
po[er]t delictum ſolos. Et conſirat, quia vt filii hanc
po[er]t ſubieſt, ſati eft probare parentes eorum ſuſile
hereticos, id enim ſolum iſt textus p[ro]p[ri]et. Qui dimittit
v[er]ique eſſet, ſi filii ante hereticis geniti po[er]t liberare-
tur; quippe tunc duo effent neccellari probanda, mihi-
num, patres ſuſile hereticos, ac filios ſuſile po[er]t delictum
genitos. Quippe vehementer eiſ amor parentum in filiis
natuſi, po[er]t quos po[er]t oculis habent, quām in naſci-
turos, quos non vident. Vt optimè conſiderat Menochius ea

pro hac sententia Claudio Aquensis l. si quis id quod. n. 14 f de
curi. domini iudicetur. Galindo in dis. regia. §. 18. fed ne qui
copiam virtutis que a seque, & ideo me later, quid dicatur. Cui
tarenturiam Ioseph. Andreas. Ut convivis. n. 1. pauli ante iudeum
hereticis. in 6. & ibi Dominicus. S. Praelati. n. 4. quid in pro-
prios terminis non dicunt. fed autem filios hereticorum pri-
uari beneficis obterunt ante paternam heresim; quare
consequenter dicent hos natos ante illam. virope qui an-
te ea beneficium habebant, incurrit penas. Quod idem
in his terminis beneficiorum tenent alii. quos c. sequi re-
ferant. & ita possunt etiam pro hac sententia citari. Allega-
tur etiam Menelachus de successionibus resolutione. lib. 2. §. 12.
& de successionibus progressi. lib. 1. t. 1. n. 168. Sed falso, quia in
priori loco nil dicit, in posteriori autem tantum ait amittit
bona hereticorum ipso iure, etiam in praedictum filiorum
naturam ante heresim. Quod apud omnes effunditur
bitatum, quia cum omnia ea bona sint in patre heretici
domino, transiunt in filium; nec hoc ad filiorum penam,
fed folius partis pertinet. Sic ut quando pater mul-
titudinem pecuniarum, non inferior quam filiorum penam,
et inde damnum in ipsis redundet. Alij etiam falso
allegantur, quos ideo non memoro. A que hac sententia
est probabilissima.

Vt statim posteriorē sententiam cui tanquam pro
babiliō adhuc primitū est quaduplex funda-
mentum, cui innituit. Primum est, summopere operatur
ad bonos aut prauos sibi mōres, fuisse bonos aut
leceratos patentes tempore conceptionis. Sicut in naturali-
bus bona patētū valerū, aut vitiosā, operatur mul-
tum ad bonam aut vitiosam proliforationem. Quod
clarē docent Ovid lib. 4. Metap. ibi Et patrum iustos alēant
eum semine more. Macrobius lib. 5. natural. 6. 11. ad medium, ibi
Valeat angustēas, atque animi similitudines formandas, vi
& natura feminis. Idem verbatim ait Aulus Gellius lib. 12. no-
tūm titic. x. 1. dicens esse verba Phaeocriti Philosophi.
D. Gregor. hom. 20. in Euseb. in ea v. Genitima viperarum, ait
sic: Malis soboles, malorum parentum simulationem imitantur geni-
nā viperarum vocantur. Et explicatis distinctis criminibus
perpetratis, concludit sic: In hi omib[us] patram suorum car-
narium vias sequuntur, quas venenatis filii de venenatis parentib[us]
nati sunt. Vbi pondero ea verba, De venenatis parentibus,
id est, iam infectis tempore conceptionis. Et D. Augustinus in
Apocal. hom. 14. et fin. in tom. 9. explicans ea verba Apocal. 17.
Beatis ait, & non sibi ait: Ite intelligitur, quod ex populo male-
natur populus malus, & possit discere, beatis ex bestia, abysso de-
serto. Quid est dicere, bestia ex bestia, nisi populus a se ex popu-
lo malo? Vbi attende, qualiter originem considerarit. Et
Clarius lib. 4. questionem noui & veteris testamenti, q. 13. redi-
dens rationem, cur infantes Sodome cum parentibus cre-
manti sunt, ficeat: Non prouimus illi erant illi, sed du vuente
sequentur exempla per eum? Vbi non p[ro]cebat D. Augustinus.

futuram patentum educationem quia apud illosianos cre-
matos nequibat infantes educari, sed spectant originem,
& conceptionem ex parentibus pellitio sodomie vitio
infestis, quasi inde in filios pellitam ad id vitium proclui-
tas transfundatur. Et *Calvinus* *theodogmum lib. 5; lect. antiquarum,*
c. 19, fine, ibi: *A flagitiis genit. ad delinquentiam procluatores,*
magis quam ludicri evadunt. Et Theogamus exhortat ad filium,
*ibi: *Etsi* quila non secutur nos ait hic cunctibus, *neque ab ancilla**ingenius: probat prolem hanc partem gigner improbus.* Vbi clarè
originem atredit. Et optimè Faber *Instit. de nuptiis, rubr.*
2. sic ait: *Vix inplurimum nund labi sanguiue, sed & myrum,*
ad posteros traducitur. Vbi clarè docet ex sanguine ineffecto
traduci prauos mores. Arque mitè tradidit *Iraquel* l. 7.
connubialis, in p. 7. glori. s. 2. Chassanum in catalogo gloria
mundi p. 2. confidat. 2. his verbis: *Pleraque sunt amissiores,*
qui simul cum corpore a parentibus transfunduntur in filios. Sic
enim natura comparatur eis, ut cum *Ticino* loquamur, *et corpus*
& anima proportione quadam harmonica concurgat, motus
corporis in animam sicut & anima in corpus, facillimè & vehe-
mentissime penetrantur. Ideo quaque non concubit anima filii,
aut a corpore parentis, aut ab anima; tamen corpus tale, & eum
*taliter procluitur quodammodo, ut tali quadam corpore parenti educitur.**

Symme Th. Sanchez pars I.

Ium in posteritatem damnum redundatur; bene autem ex filio Adam. Quod hic fuerit principale agens; principaleque torus postfetitatis caput. Idemque probatur ex ipsomet contextu l. Quisquis, §. Filii, C. ad. I. Ultia maiestatis: In quibus paterni, hoc est hereditarii, criminis excepto meritorum. Vbi non sine mysterio non meminit textus materni crimini, sed filius paterni, ad significandum prauos mores postfetitatis a paterno semine derur. Quia ratione tradit. Hof. c. Vergentis, n. 4. de baretric. Salicetus cal. Quisquis, §. Filii, n. 9. Francie. Statuum, c. 2. n. 1. notabilius 2. de heret. in 6. Zanchinus deheret. c. 2. 8. n. 9. & multo aliis citatis Gyei de criminis lae- matis statutis, lib. 3. t. 1. de peccatis quas incuruerunt filii patre committente cum lae- matis, c. 17. 2. n. 9. v. quod in fuen. Decianus p. p. crim. lib. 7. c. 41. i. 14. iura punientia filium ob crimen parentum rite ad certum gradum, intelligi de sola linea paterna, nisi maternae quoque fiat mentio. Et ideo aiunt sola marre rea linea maiestatis non puniri filios; quia textus et l. Quisquis, puniens in dictum his filios, non expressit lineam maternam. Et reddit rationem Salvetus & Gygasi, quod postfetitum generationis filiorum principium patratus, illuc magis filii abs. silentur.

13. Ultimum fundamentum est. Ratio expressa in l. Quisquis, §. Filii, C. ad. I. Ultia maiestatis, ob quam in his crimini bus artificibus puniuntur filii ob parentum crimen, nempe, timore, fore, vt filii mores parentum immitur, recipiunt primario & postfetitum prauorum filiorum originem acceptionem ex sanguine iam vitius illis infecto. Quippe utrum optimo timetur ex ea sanguine infectione primitas ad eadem crimina perpetranda, in filios facile pullulatura. Necius considerat educationem, aut si aliqui eius rationem quoque habeant, id est leculario, & per accidēt. Quod auctoritate, & ipsomet textu, & ratione probabo. Auctoritate, nam Cyuan. Santiu. n. 9. vnu. Cadepus, & l. Quisquis, n. 1. res. Secundo opena, & ibi Angel. vnu. Filii, & l. Adoptiu. §. Patrōnum, c. 1. n. 3. in fine, s. de in iu. rovato. Baldus, l. 2. ante n. 1. notabilis, C. de libertate & eorum liberis. Dyn. reg. Sime culpa, 2. 2. fine, de regal. iuriu, in 6. Corrasio L. Elyam, n. 9. ff. de Senatoribus. Deciu. con. 6. n. 3. vol. 1. Matthaeus offic. l. 1. confit. Neoplaton. rubrica, n. 4. 2. Author inerter in tractatu de criminis lae- matis, c. 7. n. 2. Dicimus p. p. crim. lib. 7. c. 41. n. 18. hoc tradidit. Ideo constat ex ipsomet contextu in d. Quisquis, §. Filii, ibi: In quibus paterni, hoc est hereditarii, criminis exempla meritorum. Vbi crimen id, cum immitio remetur filio, vocatur hereditarium; quale non dicitur, quod ex prava educatione oritur, sed quod ex ipsomet languore infecto, & ex planter filiatione derur in filios. Sicut D. August. lib. 1. tractat. c. 13. to. 1. vocat crimen originale, quodammodo hereditarium, quod ex semine infecto participeret, ibi: Quod ex primi huminimalia voluntate contrahit, sicut ex quodammodo hereditarium. Quam eandem rationem clare significat Reg. 6. ad fin. 27. partit. vbi postquam decidit filiosante parentum crimen genitos non incurere peccatis, subdit hanc: Et oportet nos que meieror in pena, fuit, porque los fizieren des que se auan emponerados en el mal que ouiesen fecho, temiendo que en alguna razõ rendiesen a aquelllos mis. Tandem ratione idem probatur, quia si textus respectuer educationem, magis puniendo filii ob delictum matrem, quam parentem. Cum contrairem constat ex c. Statuum, et 2. de heret. in 6. Quippe spectata educatione, multo iustius est timor imitationis morum matris. Nam primo trientio proles apud ipsam educatur; & mores uacuæ illimè imbibuntur, ac difficultum eradicantur. Quod o. docuit Plato l. 4. de virtute, & lib. 1. de p. l. libri, §. apud. vnu. Crimina sunt mobilia, & ad percipiendum facili. & celeriter, & pauci, ut non time disere illa videantur, sed remini. & argu recognoscere. Et Quintilianus l. 1. instit. oratoriar. s. 12. ibi: Dociliora sunt ingenia prius quam obdurerint. Et Pegasus lib. 1. s. uerum operum c. 4. ibi: Nec tantum celerrim, sed etiam per se illius imbibuntur, que discantur à pueris. Atque ideo Horatius in euulgat illo carmine dicit: Quo senectus imbuta recessu exsultadorem Teja dix. Rursum, quod lac pueris à matre ministratum non patrum conferat ad eius mores imbibendos. Ut optime docent Aulus

bus penitus æqu probat. Quippe similitudine ducta ex naturalibus arguit D. August. Si ut enim naturales parentum defectus non nocent filius ante concepsis, eo quod semel concepsit ad se pertinet, & sunt partes separatae ab illis, nocecent autem filii in post-ram nascitur, quia non in se ipse existunt, sed in parentum membre. Sicutiam criminis parentum non possunt nocere filii ante genitis, sed gigantibus. Quotratio sic in defectibus naturalibus probat vniuersaliter, ita etiam in criminibus. Nec valet etiam dicere non potuisse D. Augustinum intelligere de penitus illius contra hereticorum filios, quia post sua tempora non statuta. Non valet in quaenam tunc quia D. August. sententiam suam non restrinxit ad penas iam statutas, sed explicit, quod ratione confonet, circa filiorum punitionem ob parentum delicta, & sic suam sententiam & penas statutas & statuendas amplectitur; lex enim eas statutas debet ratione confonere; eo vel maximè, quod cum lex non explicent includi in illis penitus filios ante natos, nec natiuros, sed indefiniti est de filiis si locuta, accepit. sed sensus ratione conformis, nempe, ut filii nascituri claudantur. Nec dubio interpretetur legem aliqui ratione de filiis statutis, & hoc est quod D. Augustinus voluit. Tum etiam, quia vniuersaliter de quibuslibet criminibus atrocioribus locutus est. At ante haec tempora planebantur filii ob aliquam atrociam parentum criminis, ut ob definitionem in patriam, vel in principem. Quoniam legum sic punientium meminit. Cato epist. ad Brutum l. 1. & c. quoque apud Macedones vigeat, auctor Q. Caetrio lib. 6. de gestis Alexandri. Et l. Quisquis, C. ad. I. Ultia maiestatis, statutus penas filii requiri lae- matis, edna est tringitatem anni ante D. Augustini obitum, & quia edita est incipientibus Imperiis Areacadi & Honori, ut referat Antonius Continus in comment. ad d. Quisquis, principia. Qui imperare cepero anno 396. Vt tradit Gregorius Halophilus in fascia iuris ciuii, inservit post Iustiniani Codicem. Ar. D. Augustini obit anno 433. vt constat ex eius vita. Tertiò principaliter probatur lae- mentsentia, duco argumento ex originalis peccati summi intentio: nam iuxta frequentissimam Theologorum sententiam, si filii aliqui geniti essent ante Adami peccatum, nullis laboris penas, ex ipsius delicto participant. Quod si dicas nil probari, quod transmissio originalis, ac eius penarum in posteris, orum habuerit ex pacto, quod Deus inuit cum Adamo, quod fuit respectu natorum post delictum inquit in mitum, si antea concepti non clauderentur. At circulo hoc est nullius momenti, quia cum Deus nos fecerit nullum filium ab Adamo gigendam ante delictum, fructu in pacto exceptiperit filios ac ei genitos, sed absolute respectu totius posteritatis Adami pactum inuit. & tamen D. August. in locu proxime relatis, & communiter Theologis ratione naturali ducit, sub ea posterioris generaliter indicant non claudendos filios, si qui ante delictum gentilemense quod tempore culpa patris non essent in eius lumbis & potentia. Ergo similiter ob causam timorindinem & rationem, generalitas textuum punientium indebet filios ob parentum culpam, est restringenda ad filios postea genitos. Et confirmatur, quia etsi pactum cum Adamo inuit esset expressum si filii postea natus, id pactum confinaret naturam delictum. Quia etsi ratione naturali valde conforme, tanquam à Deo inuit, ut filii geniti post delictum clauderentur. Ergo cum iura punientia filios ob parentum crimen, debent similiter esse ratione consona, debent similiter declarari de filiis postea genitos; eo vel maxime, quod innoe. l. 1. t. 6. Ve. geniti, de heret. dicte se in horum filiorum punienti iurari diuinum iudicium, punientis aliquid temporaliter filios ob parentum crimen. Quartò probatur, quia iura punientia filios ob parentum crimen. Ista virtus quemque filios, sunt validæ rigidae, & exorbitantia, ac à multis appellantur irrationalia (quod tamen non approbo, sed constanter affirmo ea esse validæ ratione consona) & ideo nullatenus sunt extenda, sed potius quantum fieri posset, restringenda. Vt docent Baldus, Socinus, & multi alii, quos referunt & se quantur Aymondi, & omniibus

licitum patrem, ut cōtingit filii post illud conceperis. Quia cum tempore delicti paterni hi filii nullum ius ad hanc acquisitionem, utpote qui geniti non erant, sed à tempore conceptionis erant acquisiti; hocius nondum acquisitionum tollitur multo facilis, seu eius acquisitione impeditur ob delictum parentum. Septimus ex Filiis ff de Se-
natoribus, lib. 1. Nam quæsta dignitas, ut liberis, propter casum patris auferendam est. Et I. Generalis ff de ritu nuptiarum, ibi. Dignitas filii quæsta, propter crimen patris non est auferenda. Et 2. Sed eti. Infl. de ingenuis, ibi. Si mater libera concepit, deinde facta ancilla pariat, placuit eum qui nascitur, liberum nasci. Quia non debet calamitas matris ei nocere, qui in utero est. Vbi Porti-
ationem huius redit, quia prolixi conceptus erat quæsumum ingenuntur ius, quod se quens matris calamitas au-
ferri nequit. 1. Id quod nostrum ff de regulis iuri. Sic ergo cùm prolixi parentum delictum conceptus est plenum ius habilitatis ad officia, beneficia, honores, &c. acquirimus, ei nocere non poterit se quens parentum calamitas. Octa-
vus probat ex l. finali, s. 3. partit. 7. ibi. El hijo que es nacido no deve recibir pena por el crimen del padre. Et l. 6. finem, s. 27. partit. 2. vbi loquens textus de peccatis, quis filii ob crimen leæ maiestatis parentum incurruunt, ait: Pero esto no se en-
tiende de los hijos que oviéron hecho antes que errasen. Calos dore-
chos que fallaron los antiguos de Espana en todas las cosas, aliis de
poderon pena a los hijos por razones de sus padres, siempre guarda-
ndo esto, que a huies penas los que antes auian que el chocho ma-
lo fiesen. Nec valer soluto, quam in fine illius tradit Greg.
Lopez dicens intelligi de exilia ibi statuo coria huimmo-
di filios, non autem de reliquis peccatis; tunc quia nulla est
major ratio de hac pena, quam de aliis; cum etiam, quia
ratio tradita ibi. Calos dorechos que fallaron los antiguos, &c.
loquiur aperte in omnibus peccatis. Nec valer etiam dicere
(vt responder Coar. relatum 9.) hanc legem non ex exten-
dere ad peccata iure canonico in filios hereticorum statu-
tas, ne mutata falcam in messem alienam. Qua ratione na-
turali in iuxta laicis illius legis codicis cœntur
peccatas, ut paternum crimen in iiliis illatis, non ex-
tendat ad filios ante natos. Quod tam de crimen leæ mai-
estatis, quād de heresi cœnere potuerunt; cum utrum-
que his eidem peccatis, eodem tenore, & ob eandem rea-
tionem, peccatas in his filios statuerit. Et confirmatur ex
l. 3. tit. 8. lib. 8. noua recip. regia, ibi. Pero decimos que ningun
trádor, ni alejado, ni sus hijos que hñu desfes que hizo la tra-
icion, & dieue, no pueda retar a otro. Vltimò probatur, quia filii
concepti ante parentum dignitatem, non gaudent no-
bilitatem, & priuilegiis eius dignitatis, l. 1. Senator, 11. C. de
dignit. lib. 12. & l. 3. decurio, 3. C. de decurionibus, lib. 10. & l. Do-
cument. & l. penult. C. ed. tit. ibi. Tam ipse quād liberum corum po-
sset eu/fi/ndi adeptam dignitatem procreati. Et l. vlt. codem tit. ibi.
Suas posteritas, quam postquam meruerit dignitatem vel actum
gessit, adiudicari, anterioribus filiis in conditione pristina reman-
sunt. Vbi Baldus nu. 1. ait textum hunc loqui de priuilegio,
quod competit patri, decidiq; id non deriuari ad filios
ante genitos, eò quod certam conditionem habere co-
perint. Et l. 1. tit. lib. 6. noua recip. regia, ibi. Los hijos que ha-
bieren auido ante de la caudaria, no gozen de la exemption, y
privilegio de sus padres. Quidam communis consolante probans, & alios referens, affirmat Coar. lib. 2. varior. 8.
n. 5. Si ergo filij ante genitos non portuntur parentum ho-
noribus, multo minus ob eorum delicta plecti debent. At-
que esto honoribus gaudenter, non inde argui posset, eos
quoque peccatis plecti. Tum, quia fauores sunt amplianda:
pena autem refringenda. Tum etenim, quia ratione con-
forme esset, vt in dignitate parentis, rerumque bene ge-
storum præmium, disponeretur leges, vt illa parentum
præmia porrigitur ad filios ante natos; at ratione dis-
poneret, ut penam delicti parentum porrigitur ad filios ante
natos, qui nec pars pa. entum, nec in eis tunc erant. Sed
quasi res omnino ab illis separata. Priors enim spectat ad
lacrum & præmium, quo pro sua libera voluntate potest
princeps concedere. Posterior autem ad delictorum pa-
netas, quas infligere nullatenus valeret, nisi iuxta delicti me-
rita. Et ideo hanc sententiam sustinet loquentes in cri-

limitat. 11. Simancas de Cathol. infit. 1. 19. n. 23. & in Enchiridio
indicus tit. 63. n. 10. Albania in lucubrationibus ad Bartolom, rubrica de hereticis, nu. 9. Marianus Dominicus in quedam
confilio quod habet apud Vibertum Locatum post proxim iudiciariam Inquisitorum, inter causas diversos discussos à duabus in-
riseritis, post causam 13. in conf. 1. ibi post, ver. Dicitur, filii Bur-
satus conf. 2. 8. n. 8. vol. 3. Lara, quamvis non ita determinata
loquens. Si quis à liberis, & si quis ex his, n. 4. & 47. ff. deli-
ber. agno. Petr. de Ledsma 2. 10. Summa, tractat. 1. c. 6. post con-
clu. 17. diffic. 1. Emmanuel Sain in sua Summa, v. Heretici, nu. 4.
Menochius in confilio 11. 7. n. 7. & 8. vol. 12. Enriquez, L. 1. de
irregular. c. 3. n. 4. Manuel dicens sic indicatum in multis hu-
iis regni tribulibus, in l. 10. Summa in 2. edit. 1. 13. n. 5. Ci-
tatur Flaminius in regnali beneficiorum, l. 3. q. 1. nu. 34. fine, vbi
tantum dicit filios hereticorum post parentem hereticum
natos, non posse, absque dubio possidere beneficia. Et ideo
immetitur citatur pro hac sententia. Quia eties Docto-
rum dicitur valeret argumentum ducentum à contrario fensi-
tum ex eo posset deducere non esse indubiatum, sed sub
indice, an nati ante posset beneficia possidere. Allega-
turetiam Dominicus c. 2. 8. Heretici fine, & de hereticis in 6. vbi
hac questione nota nil decidit, sed solum dicit contine-
dum esse de Calderinus loco proxime aliagato. Quare pa-
ram fauct huie sententia, nū velis dicere fauere, quia le
remittens ad Calderinum, qui est huius sententia, videtur
illam sequi. Citatur etiam Francus ibi. §. Inhibitamus, nu. 1. qui
ad hoc minus fauere, nam tecit Calderini sententia, nil
decidit, sed remittens ad Dominicum proximerelatum, di-
citatque illum plenè de hac questione tractare, sed falso;
ea enim sola, qua proximè ex eo retulit, dicit. Citatur etiam
ian. Andrea, Dominicus, & Francus. Vt commissi de ha-
ret. in 6. ibi nec verbum dicunt, & quod ibi aiunt Joannes
Andreas & Dominicus, nempe hereticorum filios amittere
beneficia ante delictum patria obiecta, est potius pro
contraria sententia, vbi in 9. annotauimus. Citatur etiam
Hofensis in quibusdam, n. 14. ver. Posterioriter, deponit,
vbi nec verbi dicit. Et ibi. Jan. Andreas n. 8. ver. Posterioriter,
vbi huius sententia fauere, nam cum ille textus ob homici-
dium prælati, vel clerici prefeciti Ecclesie, admisum à pa-
tronis, vel adiuvatis, statuit peccatis in posteris illorum,
vñque ad quartam generationem, dicit. Jan. Andreas non
claudi filios iam natos, sed nascituros. Citatur etiam
Eguinaldo Baro Emancipatum, col. 1. ff. de Senatoribus, & Pa-
risius confilio 1. a. 18. vol. 3. sicut neuter verbum dicit. Citatur etiam
Nicolaus Vigilus in methodo controveriarum iuri, l. 1.
11. de hereti, c. 11. apud plenum reg. 18. sed mi-
nus bene, quia tantum dicit videtur ex pennis filiorum
ante hereticum natos; ut hoc probari ab aliis: & ideo aut
nil resolut, aut adhæret priori sententie contraria, vñ
te quam in ultimo loco allegat, & ideo potius est contra-
nos. Sunit etiam aliij DD. qui solum in genere dicunt, ma-
culam, & delicta parentum non nocere filii ante natos,
sed filios nascituros, & ideo videntur exp̄s huius te-
tentie. Hi sunt Baldus 2. ante 1. notabilis. l. 1. de libertate &
corum liberis. Dominus c. Siquiscum militibus, n. 4. fine 6. q. 2.
Faber Infit. de ingenuis, S. Sufficiit, l. 1. q. 12. num. 12. vers. Secundo
confirmatur. Burgos de Pax, quæst. cuiuslibet, q. 3. n. 9. Scheft. Me-
dices tradit. Mors omnia solvit, p. n. 117. fine, & 118. Barnabae
Brissonius lib. singularium de iure combinatoriis (habetur tomo 9.
tractatum) in fol. 10. 4. col. tertia illius folij. Mandatis de etate
minoris, l. 2. 2. cap. 21. Citatur Plata. l. finali, in fine, C. de de-
cution. l. 10. vbi in solo calu particuli loquuntur, dicens
quod feudum amittere non nocere filii ante geni-
tis, delictum patris. Citatur etiam Archidiacon. Frater, 17.
9. 4. n. 3. & ibi Bellamer. n. 3. sed similiiter loquuntur cati-
particulari, nepple, quando patronus in Ecclesiis deli-
quit, quem dicunt meritis patrisonum amittere, & hoc
delictum non nocere in hoc casu filios ante genitos.
Citatur etiam Bartolom. Emancipatum, §. Si quis n. 1. vers. Pri-
mo eas, ff. de senatoribus, & Anchæ. vñ. 5. denatis ex li-

eo quod illa non sit principale posteritatis caput: sed folio Adamo peccante est iustum. At cumius positum humanum non statutus habet penas, nisi vique ad primum & secundum descendenter gradum, & descendentes partcipent infectionem sanguinis viriosique parentis, meritum ob virtusque delictum illi puniuntur. Minus tamen ob maternum, nein pe, vique ad primum gradum, ob paternum autem vique ad secundum: ob rationem traditam n. 11. Ad posteriorem constat ex dictis n. 10. Nam etiam ex illis crimibus redudat prout pronitas in corpus. Ad secundum argumentum principale ex propria. 9. constat ex dictis 13. vbi probatum non aquae militare eam rationem. Ad tertium, dic neutram illarum esse potissimum rationem, sed potissima esse timor imitandi parentes parentis ratione infectionis sanguinis. v. t. 13. probauit: & ideo licet ex duabus rationibus aquae procedat in filium cōceptus, quia tamen potissima non procedit, minime est extenda ea lex penalis ad filios antea natos. Ad quattuor, & eius confirmationem constat ex ratione 4. quia n. 14. confirmavit nos stram sententiam, vbi probatum filios antea generos dicit solum materialiter filios hereticorum. Et ita quantumvis indefinite loquuntur textus de filiis, intelligendi sunt deis, qui propri & formaliter sunt tales. Nec obstant textus in contraria adiudicantur. Quia alexandrinus loquitur in casu speciali, & opus fuit exprimere clauderianum filium ante senatoriū dignitatem conceptum: loquiturque in re favorabili. At in odiois, vbi id expressum non est, non debet dici tales filii antea nati. Textus autem in *Inter cetera*, est intelligendus appellare in proprio & materialiter filium sacerdotis, eum qui antea generatus est. Et ita quoque eum appellant DD. & relati. Demum textus *e. ad extripandas*, probat portas nostram sententiam, ut probauit in 14. in ratione 4. Insuper potest secundum reg. 12. parit 7. dices, *todes fas fognit*, si literata per l. 6. reg. 27. part 2. dicendum intelligi de filiis antea natis. Ad septimum negatur id supponi, quippe potest optimè verificari de filiis cōceptis post parentem hereticum, qui granditer aetatem adepti, possunt scire hereticum parentem, & eos denunciare evadere posse. Ad octauum respondetur eam doctrinam non esse amplectendam. Nam c. 1. probatum soli beneficis post parentem delictum obvenient priuari hereticorum filios. Ad nonum respondeo, nomine natorum filios comprehendendi: quia natus, substante sumptus, significat filium. Ut ex *Virgilio* & *Quintiliano* probat *Rebus I. Natorum*, 10. 4. paulo post principium *si de verb. signific.* Nomine autem posterorum intelliguntur careri descendentes. At id intelligi debet de natis, & posteris genitis post datum. Et similiter ad extra sagittam Pauli III. dico eam intelligi de natis ex Anna Bolena post crimen eiusdem Henrici, non vero de antea natis ex Catharina legitima eius uxore. Ad ultimum respondetur, concurrit sententia in multis huius regni tribunalibus.

SUMMARIUM.

An quando parentum statutum comburuntur ob parentum non compatrium hereticum, incurvant filii panam? Proponuntur probantur parentem negantem, n. 18.
Explicatur sententia Auditoria, n. 19.
Solunctor argumentum, n. 20.
Pofit. n. 20. inservit alia summaria.

Q. V. A. S. T. O. II. An quando parentum statutum comburuntur, eo quod vocati legitimè per edicta ab Inquisitoribus non comparent, vel se tueantur ab hereti, de quae lati sunt, incurvant filii omnes hereticorum penas, ac si vere parentes ob hereticum comburisti essent? Evidetur pars negans.

*negans. Quia quamvis contumax reputetur tanquam cōfessus, at talis sita confessio non egreditur per omnium contumaciam, nec nocet hereditibus. Ut constat ex l. *Eius qui delator est, 29. si de ure fisci, ibi: Eius qui delatore corruptus, et condito est, ut pro consueto habeatur: sed enim hac pena magis est, ut aduersus heredem ipsius locum habeat, qui delatore ureditur: easter aduersus heredem ipsius transire non debet. Ex quo textu scribentes ibi, & Bartoli. Cām plurimam, 49. in principio, n. 4. ss. de verb. obligat. & Baldus 1. 2. n. 23. respondebat queritur, C. decedendo, colligunt hanc regulam. Contumax habetur pro confesso in ihi filios praediūcum, nec ad hocdam datum transit. Secundo, quia lenitentia late in contumacia nunquam transit in rem iudiciam, nisi quoad pecuniam pecuniariam, & quocunque tempore hereticus ille compareat, est audiendus. Ut constat ex l. *Annon. 4. fine. ss. de requendis res. Atque in propriis hæc etiā terminis docent Glosa communiter recepta, & Excommunicatus, el. 1. 8. Quia autem, v. Condemnatur, de hereticis. Simancas de Catholicis, in libro 2. n. 20. & 21. & l. 14. fine. Peña in directorio Inquisitorum 3. p. comment. 49. col. 3. vers. Adveniente autem Flaminio Cartarius tractatu de executione sententie contumaciam, 4. 1. n. 27. Scaccia deudicis, lib. 1. 29. n. 25. Quod verius est, quamvis statuam comburta sit, nec ille se presentet, sed iniurias capiatur Vibenus traditum Simancas est. 2. n. 20. dicens sic continetur in quadam Barcinonensi decreto. Peña in comment. 49. ad finem, Flaminio Cartarius et c. 1. n. 28. Scaccia n. 5. Ergo lenitentia non nocet filios, nisi quod solam bonorum parentis hereticam annulam. Tandem quia lenitentia late in contumacia minime infamat. Vt mulieris citatis tradit *Sardus confit. 73. na. 10. v. 1. 2.* Erat crimen latere maiestatis traditum exp̄s de *Rolandus confit. 9. n. 21. & 22. v. 3. & confit. 13. in fine. Junctu. n. 4. vol. 4.* & *Centulius addit. ad Farinacium dec. 62. lit. B. in lio. 3. p. 1.* parentes parentis ob contumaciam damnari, non nocet filios, sed prius ab omni pena liberos esse. Gigos autem tractatu de criminis lese maiestatis, lib. 3. tit. 1. de pena quae incurrit filii committentiū id crimen. 9. 13. n. 2. distinguitur: Si ex processu contra parentem latere maiestatis formato constet probatum esse crimen, tunc sententia late contra illum contumacem, efficiat filios incurrere penas eis autem, si crimen non erat probatum, sed parentes ob merita contumaciam damnari est. Et tandem id cogitandum relinquit.***

19. At dicendum est, omnes penas incurri, quando parentes heretici obirent. H. I. *Summa*, 5. 27. num. 205. *Martinus de Lede*, 1. 9. 4. 26. art. 2. vbi de irregularitate, s. 364. *Castro* lib. 2. de inusta heret. puni. & lib. 1. de leg. penal. 6. 7. document. 2. coroll. 1. *Repositorium Inquisitorum*, v. *Fili.* *Mainitus* lib. 5 de irregularitate, 4. 6. n. 5. *Toledo* lib. 1. *Summa*, c. 25. n. 8. *Valencia* 4. 10. m. 3. p. disp. 7. q. 1. 9. *puncto 3. in 3. specie irregularitatis*. *Emmanuel* *la Summa*, v. *irregularitas*, v. 1. de irregularitate ex defecu animi, n. 1. *Manuel* 1. 10. *Summa*, in 2. edit. c. 16. 1. 2.

At probabilius est eos incurre. Dicor, quia textus 23 *c. Statutum*, peti parentes hereticos reincorporari Ecclesie, paratos penitentiam in iunctam subire. Quod iuxta sententiam loquens modum intelligentia de reincorporatione per abolutionem solemne ac iuridicam, qua ad penitentiam implandam iuridice admittuntur. Præterea quia relaxatus brachio seculari quamvis cōtueratur, præsumuntur in hereti deceders, & hec confitentia timore ne viuis comburantur, & de absolutione solemiss, & iuridice libi demegatur. Vide *Glossa* *ane* tenuit sententiam *Glossa* & *c. Statutum*, v. *Reincorporatos*, & *lib. 1. Ioan. Andr. fine*, *Francis* *fi. Simancas* mutans sententiam, in *En. bividus indicum*, t. 63. n. 7. *Royal* *trallatu de hereticis* 2. p. n. 337. *Peña in directorio Inquisitorum* 3. p. comment. 16. 4. *Diciamus in practica* lib. 5. c. 15. n. 2. vers. amplia etiā. *Vibertus Locatus in prædicta Inquisitorum*, v. *Hereticorum filii*, vers. in contrarium videtur. *Azebedo* in curia *Peñam*, lib. 1. 6. 12. n. 8. & lib. 8. *recopil. regis*, t. 3. 3. n. 26. *Paramus de erga Inquisitionis*, 1. 1. q. 9. n. 10. & 207. *Aliud de censoris* p. 7. disp. 4. dub. 3. *Lalins Zecchus in sua Summa*, traditum

SUMMARIUM.

An filii hereticorum, qui Ecclesia sunt reincorporati, incurvant has penas. 1. *Quid quando parentes decessant Catholici, at quia relapsi comburuntur?* 2. *Quid quando parentes et falsi seiles in causa heretorum comburuntur?* 3. *Quid quando Catholicis tam, comburuntur tamen, quia fuerit heres?* 4. *Quid quando parentes et falsi seiles in causa heretorum comburuntur?* 5. *Explanatio intentio Auditoria, n. 21.*

Proprius *summaria* *Andreae*, n. 21.

Proprius *summaria* *Caroli*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Emmanuel*, n. 21.

Proprius *summaria* *Ioannis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Emmanuel*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

Proprius *summaria* *Francis*, n. 21.

Proprius *summaria* *Andreas*, n. 21.

Proprius *summaria* *Antonio*, n. 21.

re, nisi in casibus iure expensis. Cum ergo hic causus non sit iure expressus, non est attendens. Et amplius confirmatur, quia ex maiori criminis gravitate optimè deducitur ratione consonum esse penam minori criminis impositam, immo & maiorem statuendam contra gravius crimen: non tamen bene deducitur id gravius crimen capione plecti, si iure non sit imposita. Tum quia pena non est imponenda, nisi in iure expresa, et quia de sententia excommunicatio in 6. Tum erat, quia (vix optimè) considerat Couar. lib. 2. varia. c. 8. n. 4.) lapsum ex causa maiora criminis leitoribus penas plectuntur: et vel maxime quodius canonicum legitimus habeat in puniendis delictis, quam ius ciuilis. Nam quantumcumque reum laesae maiestatis humana peccatum peccati, ius ciuilis non eximit eum capitali pena, nec filios eiusponeret contrarios statutus. At hereticis penitentibus, non relapsi, donatur vita: & filij endunt pœnas. Ut diximus c. præced. n. 21. Imo ipsum ius ciuilis ehebet mitius in puniendis hereticorum filiis: siquidem *Cognitio* n. 11. & *authent. idem* est de *Nestorianis*, C. de hereticis, Catholicos hereticorum filios efficit babilis ad successiōnem in parentum bona: cum tamen filios rei laesae maiestatis humanae excludat non a sola parentum, sed etiam ab omnium propinquorum successione. Ut constat ex d. *Quisquis*, S. *Filius* verd. Tandem quia si bene insipicatur textus s. *Vergentis* de hereticis, non arguit *Innoc.* II. ex maiori criminis haec eis os graviate, ut filii hereticorum eis omni poena statutis in filios rei laesae maiestatis fabiaceant: sed tantum ex maioris illius graviate probat nemini mirum debere videri, si ipse ibi statutis bona hereticis confiscanda, quandoquidem ius ciuilis eandem penam minori criminis laesae maiestatis humanae statutum. Imo vero ex eo textu aperte deducitur, et si pena imposta iuste criminis laesae maiestatis, possit iustus hereticus impunitus etiam dum iure ad hæreticum extensa non est, minimè illam habere in ealocum, ex eo solo quod in criminis laesae maiestatis sit constituta. Et ideo hanc sententiam in propriis terminis sustinet *Monochius* *conf.* 30. n. 44. & 45. vol. 9. *Suarez* 5. to. in 3. p. *disp.* 48. *scil.* 3. n. 2.

S V M M A R I V M.

An filii hereticorum, fatorum, receptatorum & defensorum, sint irregulariter? Refutatur quadam sententia, n. 6.
Explicatur sententia *Auditor.* n. 7.
An filios Pontificis & Inquisitorum sit dispensare in his irregularitatibus, n. 8.
An possit Episcopus virtute Tridentini *scil.* 24. c. 6. de reform. si res sit occulta, n. 9.
An si promota ad ordines sunt ante parentia dictum vel declarationem, vel ad aliquem ordinem, possint ordine suscepere vias, & ultra progressus, n. 10.
Quid de defensionibus ex Iudeis, vel Mauris, quando anter ratione iuram baptismi, n. 11.
Quid si post ratione, n. 12.
Quid de filiis carebūnumenorum ab infancia baptizatis, quanum parenti si fidei reciperent, n. 13.
Quid si per statutum particularia excludantur, n. 14.
Explicatur Tridentinum *scil.* 23. c. 7. de reform. & motu proprio *Sixti* I. invenient genus ordinandum examinari. Et c. Constitut. 17. q. 4. dum decernit defensionibus ex Iudeis iurem ad officia publica, n. 15.
Qualiter iurare possint testes aliquem esse Christianum veterum, dum id petunt ad ordinem, officia aut beneficia, n. 16.
Qualiter denunciantur iure ad Inquisitorum edita, qui se Christianos veteranos esse fauunt probantur, n. 17.
Post n. 17. inuenies summaria quae desiderantur.

6. Q U E S T I O N E II. An filii hereticorum, fatorum, defensorum & receptatorum, sint irregulariter? Quidam negant. Dicuntur, quod nullus textus ea irregularitas probetur, sed sola inhabilitas ad officia & beneficia. Nec obstat, si dicas eos esse infamatos: quia opolitum esse verius probavimus n. præced., tum etiam quia infamia ex solo alieno delicto contrafacta non inducit irregularitatem. Ita docent *Toledo* I. *Summa* c. 15. n. 8. *Sayro de censuris*, I. 6. 10. n. 40.
7. At probabilius est, filios & nepotes via viuali, & solos via feminaria filios horum viualiorum, esse irregularres.

Atque ita docent Couar. multis Doctoribus relatis Clem. Si furiosus, i. p. 2. n. 8. *concl.* 3. *Aula de censuris*, 7. *disp.* 4. *dub.* 4. Vnde iverque air bene, irregularitate ad neophytes pertinet, non esse alii omnino similes: cum non sit excepta Pontofois dispensatio, led tamum sit arbitrio Episcopi considerandum, an si noniter ad fidem conueci, finitales, ut merito dicendi sint veterani Christiani, vel ex mortuorum probitate & integra legi Euangelicae instructione, vel ex antiqua Christiane religionis professione. Et hoc magis placet, quam quod dixit *Natur. Summa* c. 27. n. 205. numerum conuerlos abhinc decem annis non esse irregulares: & quam quod dicit *Enriquez* lib. 14 de irregularitate c. 4. num. 7. nempe cum neophyti bene instruto & confirmato in fide, posse Episcopum dispense. Quia hec non est propriè dispensatio. Si tamen vere & propriè neophyti sit, solus Pontifex cum eo dispense. Ut bene tradunt *Natur. & Aula ibi*.

13. Filii etiam catechumenorum, quamvis parentes a fide recesserint, non sunt irregulares, instar filiorum hereticorum, sed ut alii neophyti ex infidelibus geniti, iudicandi sunt. Cum enim parentes non sint vere & propriè heretici, nec vilissimos ab Ecclesia afficiantur, ut diximus hoc 2. lib. c. 7. n. 4. nullatus filius eius non subdatur. Quia Ecclesia non punit filios ob proprium delictum cum innocentibus sunt, sed ob delictum parentum, ut parentes ipsos qui in illis puniat. Cum ergo catechumenos a fide recedentes nullatus sunt Ecclesia, filii eorum nullas pœnas incurantur.

14. Sant tamen dicta intelligenda iuxta ius commune: nam per particularia alienius communia statuta excluduntur scilicet defensiones ex Mauris, vel Iudeis, vel in quoconque gradu ab hereticis. Dicit tamen *Suarez* 5. to. 3. p. *disp.* 43. *scil.* 3. n. 8. opertore sua statuta per Pontificem confirmata esse, ut pote que communis iuri derogant. Et recte quidem dicit, si statuta illa excludant à rebus Ecclesiasticis, nec ab infinito sanctitate: nā si à rebus Ecclesiasticis, sat esset, imo & scilicet necessaria auctoritas principis secularis; dictam nec ab infinito sanctitate. Quia fundator Collegij, aut capellania posset intrinsece in foundatione ipsa, ne hi admittentur: ut potest etiam instituere, ut filii contagiantur admittantur, vel filii talium & ratem adepti, &c.

15. Secundum deducitur intellectus ad *Tridentinum* *scil.* 15. c. 7. de reform. præcipiens Episcopis, ut genus promouendum ad ordinis inquirantur. Neque enim voluit nouum ad ordinis impedimentum indicere, sed dantax quæ antiqui iure statuta erant, seruari præcipit. Quod conitatur ex eius exordio, ibi: *Sancta Synodus antiquorum canum regum* in*figuram* inherendo, deservit. Quare solum vult ut Episcopi inquirant, an promouendus sit ex filio aut neophyto hereticorum, fatorum, defensorum, receptatorum, quos ius a sufficiendis ordinibus excludit, utque ad secundum gradum, via masculina, vel iisque ad primum, via feminina. Ecce docent *Salzedo in practica* *Bernardi Diaz*, c. 21. n. 24. *Manuel* I. *Summa*, in 2. edit. c. 160. n. 2. & *quest. regularibus*, to. 1. q. 24. 47. 7. *Aula de censuris* p. 7. *disp.* 4. *dub.* 4. *Enriquez* lib. 10. de *Sacramento ordinis*, c. 17. num. 2. in *commento*, lit. G. Qui duo bene addunt Episcopum debere inquirere, an si Iudeus ancilla, & sic seruus, qui promoueri desiderat. Cū enim ad ordinis promouendine queat. Et intellige quando huius seruitus est aliquod indicium. Et similiter intelligimus motus proprius *Sixti V.*, interdiccionis subgratibus pœnis, parentes generis defecuti promouendis ordinis. Quia ex eius tenore & verbis constat, cum non induxisse nouum aliquod impedimentum, sed auxiliis pœnis sufficiendis ordinibus, cum impedimento aliquo canonico, & adiunctivis sic impeditos ad ordinis. Si milititer c. *Constitut.* 17. q. 4. deflumpum ex Concilio *Toledo* no IV. *can. 65.* dum decemnit Iudeus, aut eos qui ex Iudeis sunt, incepserunt esse ad officia publica, in eis nomine eorum quiesceat Iudeus, nuper idem ex Iudeis non conuersos, non autem eos, qui iam ex infante tempore baptizati, originem ex Iudeis trahant. Ita alios referens pro-

17
Atque ita docent *Couar.* multis Doctoribus relatis Clem. Si furiosus, i. p. 2. n. 8. *concl.* 3. *Aula de censuris*, 7. *disp.* 4. *dub.* 4. An qui iure erant clerici, non inhabilitas ad beneficia obtinebantur, n. 19.
Quid si crevessit laesae maiestatis sit in Pontofois aut Cardinalem, n. 20.
Quid si tempore delicti erant Iudei, & fuit crimen in principem fealdem, & fortis duplex sententia, n. 1. *q. 22.*
Explicatur sententia *Auditor.* n. 23. & 24.
Quid si neophyti, n. 25.
Quid si filii & nepotii hereticorum fatorum, defensorum & receptatorum, quod inhabilitatem ad beneficia obtinebantur, n. 26.
An priores ipsi iure beneficia obtinuerint? Refutatur quadam opinione, n. 27.

S V M M A R I V M.

An filii committentes crimen laesae maiestatis humanae, præsentur beneficiis nobis ante eis delictum, qui iure erant clerici, nisi in familiis, n. 18.

An qui iure erant clerici, non inhabilitas ad beneficia obtinebantur, n. 19.
Quid si crevessit laesae maiestatis sit in Pontofois aut Cardinalem, n. 20.

Quid si tempore delicti erant Iudei, & fuit crimen in principem fealdem, & fortis duplex sententia, n. 1. *q. 22.*

Explicatur sententia *Auditor.* n. 23. & 24.

Quid si neophyti, n. 25.

Quid si filii & nepotii hereticorum fatorum, defensorum & receptatorum, quod inhabilitatem ad beneficia obtinebantur, n. 26.

An priores ipsi iure beneficia obtinuerint? Refutatur quadam opinione, n. 27.

Expli-

